

DIUMENGE DIARI DE SESSIONS

Jordi Xuclà

S'HA ACABAT LA GUERRA

EL COMENÇAMENT DEL FINAL

1 Per a tots aquells que no vam viure la Guerra Civil ni la postguerra de prop, els fets violents que han marcat més de prop la nostra vida han estat els actes terroristes d'ETA. El 20 d'octubre de 2011 s'ha acabat la guerra de tots els que hem conegut aquesta forma de violència que ha deixat 858 assassinats. Que s'acabi la guerra no vol dir que s'acabi el motiu del conflicte que va dur al terrorisme. Ni que arribi ja ara la reparació de les víctimes en forma de reconeixement del mal fet. Ni que s'entreguin les armes ara ni que es concedeixi l'amnistia als que són a la presó. Estem al començament d'un llarg procés. És molt cridaner veure com en les últimes hores s'han posat períodes de temps diferents a l'hora de fer referència a l'activitat armada d'ETA. La gran majoria dels que han parlat des del País Basc, també molts no nacionalistes, han parlat de la violència dels últims 30 anys, coincidint amb els anys de la democràcia. Altres han parlat del terrorisme dels últims 51 anys. Una diferència gens menor.

ARA FA DEU ANYS

2 La irrupció del terrorisme islamista de base radical ara fa deu anys amb l'atac de l'11 de setembre de 2001 va començar a remoure els fonaments d'ETA. De fet, el terrorisme islamista de base radi-

cal ja s'havia manifestat durant la segona meitat dels noranta en els atacs de les ambaixades dels Estats Units al centre d'Àfrica i en un atemptat frustrat, convé recordar-ho, al metro de Nova York. Un terrorisme d'escala global descol·locava els moviments terroristes de base territorial, alguns d'ideològics (en la dècada dels 70 i 80) i altres de lluita armada independentista. El canvi d'escala del terrorisme era una manifestació del canvi d'escala que suposava l'arribada de la globalització. Com sortir, des d'aleshores, del laberint basc? D'un laberint fet d'apostes dures de vida –matar per aconseguir un objectiu– però també d'un entramat de llaços emocionals, socials, econòmics en una societat fracturada i enfrontada? Com baixar del cavall?

UNA VICTÒRIA DE LA UNITAT

3 S'ha de dir que al 20 d'octubre de 2011 s'hi ha arribat sense concessions de l'Estat de Dret als plantejaments polítics de l'organització terrorista. En aquest punt, ha estat clau la unitat democràtica contra el terrorisme. De tots els partits democràtics. Avui el president Zapatero, tan abonyegat en el seu prestigi com a governant, guanya en temps de sortida de la Moncloa una bella menció als llibres d'història. Mala setmana per retreure res al president del Govern. Però el Zapatero líder de l'oposició

entre 2000 i 2004 va ser el que va tenir la idea –inspirada per Rubalcaba– de proposar un pacte antiterrorista que només aplegués el PP i el PSOE. Aquest error és difícilment esborrable. I ens sentirem agreujats la resta de partits democràtics que varem ser apartats de la unitat. La ratlla no es traçava entre demòcrates i terroristes sinó entre «constitucionalistes» i nacionalistes. Quin gran error.

Van ser els anys de la llei de partits (que jo no vaig votar), que s'equivocava confonent organització terrorista amb base social democràtica. De cop, la representació d'entre 200.000 i 150.000 persones va ser privada d'expressió política que defensava unes idees que continuaria defensant en el futur, tot i que fins ara ho feia amb la impugnació moral de la no condemna del terrorisme.

LA QÜESTIÓ CONTINUARÀ

4 Hi ha eleccions d'aquí a quatre setmanes i la base electoral de l'esquerra nacionalista basca segurament es traduirà en una representació forta a les Corts Generals. I el Partit Nacionalista Basc conjuntamentalment pot patir alguna pèrdua de vots però el seu projecte es torna a centrar pel paper clau que ha tingut en el final d'ETA (algun dia n'hauré de parlar més) i perquè dissol com un terròs de sucre els arguments del pacte PSE-PP en el País Basc. Zapatero se'n va amb una última línia daurada a la seva biografia presidencial i Rajoy veu a prop la Moncloa amb l'horitzó de la gestió d'un conflicte polític que no s'ha acabat. D'uns cables sensibles que s'han d'anar tallant amb cura si no vol que el conflicte es torni a irritar en la seva dimensió social.

30 D'ABRIL DE 2003

5 En els propers dies i les properes hores veurem la fina ratlla que separa l'expressió d'emoció que molts manifestaran pel final de l'amenaça personal contra les seves vides i la dels seus companys i la temptació de la utilització partidista d'aquest final històric –el final de la guerra de les nostres generacions– en l'horitzó d'unes eleccions generals que estan a tocar. L'única línia divisòria és la que separa els demòcrates dels terroristes. Durant anys he premut els llavis i he callat amb un gran esforç interior cada cop que he sentit, especialment en el Madrid polític, la separació entre els que suposadament eren «objectius d'ETA» i els «nacionalistes» que restàvem a la salvaguarda de l'amenaça. La realitat no és aquesta. Els ho poden preguntar a la gent del PNB. Però també a algunes persones properes i estimades que hem callat per no voler atiar el foc. El 30 d'abril de 2003 tenia hora per arrencar-me un queixal del seny a les dotze del migdia. A tres quarts de nou va sonar el telèfon de casa. Estava sol. Era una trucada de la Comissaria de la Policia Nacional a Girona. El dia abans havia caigut una comando d'ETA a Bordeus. Com poden intuir, la pau del 20 d'octubre de 2011 per a mi és una pau també molt íntima i personal, viscuda. Encara no és el moment de parlar més d'aquell 30 d'abril de 2003. S'ha acabat la guerra però la societat basca i la política espanyola encara tenen un llarg camí per assolir l'assossegament i per adoptar decisions gens fàcils. I un dia tornarà, democràticament, el debat en el Congrés. I jo estaré a favor de respectar el dret a decidir.

Unió contra les retallades als centres de discapacitats

► La Mesa Gironina expressa la «màxima preocupació» davant «els retards en els pagaments dels serveis»

GIRONA | JOAQUIM BOHIGAS I MOLLERA

■ Setze entitats de les comarques gironines que treballen i gestionen serveis pels discapacitats s'han unit per afrontar la «màxima pre-

ocupació» davant «els retards en els pagaments dels serveis» anunciats pel Departament de Benestar Social i Família de la Generalitat. Sota el nom de Mesa Gironina de la Discapacitat, les impulsores són la Fundació Ramon Noguera; Fundació Privada Drissa; Fundació Onyar-La Selva; Fundació Vimar; Associació Mifas; Fundació Mifas; Fundació Estany; Fundació La Tutela; Associació Montseny-

Guilleries; Fundació Altem; Fundació Els Joncs; Fundació Astres; Aspronis; La Fageda; Fundació Tutelar de les Comarques Gironines; i Fundació Privada Tallers la Cerdanya.

En un comunicat, la Mesa ha remarcat «la situació que poden provocar els endarreriments en els pagaments de convenis i dels diferents serveis». Defensa que «convé tenir present que aquestes in-

justes mesures en el seu conjunt poden afectar molts usuaris i també molts professionals que formen part de les nostres organitzacions».

Aquestes entitats han anunciat que realitzaran reunions «cada cop que sigui necessari» amb la finalitat d'«estudiar i emprendre les mesures que es creguin oportunes». Han titllat d'«inacceptables» el conjunt de «les retallades

i les situacions que es plantegen per un sector de la societat que requereix especial atenció per ser precisament la part més feble de la nostra societat».

Tot i que el retard anunciat en un inici per la Generalitat finalment es va tirar enrere, la mesa continuarà vigent ja que la situació actual de retallades continua generant incertesa davant la possibilitat de futures retallades.

Avui diumenge | 22.30 H | Televisió de Girona

TELEMONEGAL

Cada setmana Ferran Monegal fa un repàs als continguts i les imatges que es veuen per la televisió al llarg de la setmana i en fa una anàlisi, una crítica, una explicació, una ironia, o simplement, ens exposa una visió totalment diferent.

